

lande. Det forbliver beslutninger på et stykke papir uden at blive ført ud i livet. Det går ikke.

Skal disse aftaler blive det gennembrud, som er så nødvendigt for bl.a. kræfter i Rusland, der ønsker at tilnærme sig de øvrige europæiske lande, skal EU vise viljen i den daglige udførelse af beslutningerne, ellers risikerer vi, at det er de kræfter, der ønsker den sædvanlige gammel-dags russiske politik – hvor man vender sig mod Øst eller vender sig indad, og hvor Vesten er en potentiel fjende – der vinder.

Aftalerne baserer sig principielt på ligestilling, og når der er tale om den her slags aftaler, når det er udenrigspolitik, det handler om, skal det vel være sådan. Man skal blot gøre sig klart, at selv om begge parter har en klar interesse i aftalerne, er der forskellige udgangspunkter, og her er det, at EU kommer med en pose med alt for få penge.

Når man ikke har så mange penge, man vil putte i posen, skal det være klart, at vi prioriterer et hurtigt arbejde her. EU må ikke forfalde til bureaukratisk langsommelighed i sin opfølgning af de forskellige beslutninger og skal koncentrere indsatsen.

Vi ser gerne, at især det at få koncentreret en indsats om afvikling af de dødsensfarlige atomkraftværker bliver et hovedelement. Vi vil gerne have koncentreret indsatsen for en bæredygtig økonomisk-økologisk udvikling.

Principperne i TACIS-programmet er, så vidt jeg kan se, gode nok, men de skal fastholdes og udvikles, og der skal igen flere penge i posen.

Som et særligt element vil jeg fremhæve artikel 62 i aftalen med Ukraine. Den handler om samarbejdet inden for den nukleare sektor, og den er ganske detaljeret. Det sætter vi i SF stor pris på, men mangler der ikke en særlig pind om økonomisk støtte til Ukraine, så Tjernobyl-katastrofen eller det, der er værre, ikke gentager sig?

Men jeg skal tilsige SF's støtte til de fire aftaler.

Elisabeth Arnold (RV):

Som flere ordførere allerede har været inde på, er disse aftaler med de tidligere Sovjetrepublikker jo en ganske anden slags aftaler end dem, vi lige har behandlet for de tre baltiske stater. Disse aftaler er ikke så vigtige rent økonomisk, men nok så meget mere rent politisk. De er ikke indgået med henblik på medlemskab af Unionen, men de har som mål at opretholde tætte kontakter på det økonomiske område, på det politiske

område, på det samhandelsmæssige område og på det kulturelle område.

Det er meget vigtigt, at vi har en aftale af denne her slags. Hvis vi ikke har det, isolerer vi Rusland. Rusland er, hvad enten man kan lide udtrykket eller ej, i øjeblikket resterne af en ydmyget stormagt. Der kan ske mange ubehagelige ting i Rusland. Et vaklende, ikke særlig grundfæstet demokrati kan løbe af sporet. Der kan ske udviklinger, som vi i Vesten meget, meget nødig ser. Derfor er det utrolig vigtigt, at vi holder fast i en aftale, som sikrer den politiske dialog og det økonomiske og menneskelige samkvem på alle niveauer.

Man kan selvfølgelig altid diskutere, om aftalen er god nok. Det vil sådan en aftale formentlig aldrig være. Jeg er ikke sikker på, at der overhovedet er penge nok i Vesten til at kunne sikre en hurtig genopretning af den fallerede russiske økonomi.

Man skal heller ikke være bleg for, at der er en voldsom rivalisering inden for det gamle Sovjetunionen. Jeg var for nylig til et møde, hvor jeg med ukrainske politikere diskuterede medlemskab af de forskellige europæiske organisationer – Ukraine er nu blevet optaget som fuldgyldigt medlem af Europarådet, hvilket Rusland ikke er – og den triumf, der var hos de ukrainske politikere over, at de nu havde vundet over storebror i kapløbet om at blive medlem af Europarådet på et tidligt tidspunkt, kunne godt give én nogle anelser om, at der kan ske mange ubehagelige ting imellem de gamle sovjetiske republikker i forbindelse med, hvem der kan markere sig bedst på forskellige områder.

Der er mange potentielle konflikter begravet i det tidligere Sovjetunionen, og på lang sigt er udviklingen i dette område utrolig usikker. Derfor er det vigtigt, at vi nu etablerer en ordening, som i hvert fald bibeholder den politiske dialog og gør noget for, at vi får et samkvem, som sikrer, at der i hvert fald kan ske en nogenlunde rimelig udvikling.

Jeg synes ikke bare, at vi skal sige ja til denne her ordening, vi skal også sige ja tak.

Annette Just (FP):

Jeg vil gerne starte med at tilslutte mig, hvad der allerede er blevet sagt fra de andre ordførere, men vil også fremhæve nogle af de ting, som jeg føler er det allervigtigste i det her.

Her er der ikke tale om, at det bare er noget, man laver på skrømt. Her er der tale om, at man rent faktisk har skrevet ned, hvordan man kan